

POPOTNA ELEGIJA

MARIJAN FUCHS

V nočeh, ko nam je veter vonj daljav prinašal, stali smo pri oknih kot ujetniki molčeči in brezupno sanjali o sreči, da sred polja mogli bi nad zapuščenostjo src svojih zaihteti. V snu noči bi se utéšili. — Blazneli smo v praznoto svojih sob, strmeli v nič, poti premišljevali žalostne, ki naših čakajo stopinj.

Solnca še ni za nas, tvojih pogledov nam luč še nikdàr ni tajno svetila. Razjasniti čuda poslednjega teme mrtve ne moremo. Vsak dan se nova boleost porodi v nas, nova skrivnost razodene v samoti. Le v sanjah o tebi — rožah duš naših — je bolne utehe edina sladkost.

Iščemo te. Razodeni nam svoje obličje neznano. Pot je pred nami zavita v molčanje. Ne vemo rešiti vednih iskanj se brezupnih. Šotore si iz hrepenenj smo stkali na gorah, ki bol jih je zemlje v nebo se vijoč porodila. Peti ne moremo, jočemo predse od težkih čakanj.

Pne se tišina grozeča iz večnosti preko nas v večnost. — Kdaj nas odčaral bo glas tvoje pesmi? — smo tiho molili. Šli smo na pot, da bi žejne oči napojili z lepoto večnega vrta, kjer tvoji služabniki pojejo speve v žalostni sreči omamljenih src, ki v samoti goré.

Ali je veter od doma zavel, da smo čuli v njem daljni jok poln grenkobe? Za nami kdo toži? — Umrl je veter. Ni več drhtenja zvezd, čakamo tvojo, ki vziti nam mora. Lahno s prosojno odeti smo mesečino, — vedno nate misleč se bojimo oditi naprej v nepovratnost.

Glej, kot brezdomci smo — klic je skrivnosten izvabil nas v žgoče nemire. Minevajo dnevi nam v prošnjah po tebi. V nemih večerih od mrkih molčanj krvavimo in duše mro na križpotjih življenja kot plamen brez luči.